

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 25. oktobar 2021. godine
Br.ref.:RK 1877/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI184/20

Podnosilac

Đeljalj Kazagić

Ocena ustavnosti Rešenja Vrhovnog Suda Republike Kosova,
Pzd. br. 61/2020, od 24. septembra 2020. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Đeljalja Kazagića (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u Mitrovici, koji se nalazi na izdržavanju kazne zatvora.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost Rešenja Vrhovnog Suda, PZD. br. 61/2020 od 24. septembra 2020. godine (u daljem tekstu: Osporeno rešenje).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede njegovih prava koja su zagarantovana članovima: 1.1 [Ograničenje Države], 3.2 [Jednakost pred zakonom], 7.1 [Vrednosti], 24.1 [Jednakost pred zakonom], 29.4 [Pravo na Slobodu i Sigurnost], 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], 33.4 [Načelo legaliteta i Proporcionalnosti u Krivičnim Postupcima], 54 [Sudska Zaštita Prava], 102.3 [Opšta Načela Sudskog Sistema] i 125.1 [Osnovne Odredbe] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 1 (Opšta zabrana diskriminacije) Protokola br. 12 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: Konvencija).

Pravni osnov

4. Zahtev se zasniva na stavovima 1 i 7, lana 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava, i članovima 22 [Procesuiranje podnesaka] i 47 [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim Sudom

5. Dana 16. decembra 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 30. decembra 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Remzije Istrefi Peci za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama Hajrizi (predsedavajuća), Gresa Caka Nimani i Safet Hoxha.
7. Dana 12. januara 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Dana 17. maja 2021. godine, na osnovu stava 5. člana 114. [Sastav i mandat Ustavnog suda] Ustava i pravila 12 [Izbor predsednika i zamenika predsednika] Poslovnika o radu, sudija Gresa Caka-Nimani je izabrana za predsednicu Ustavnog suda. Na osnovu stava 4 pravila 12 Poslovnika o radu i odluke Suda br.KK-SP 71-2/21, utvrđeno je da će sudija Gresa Caka-Nimani preuzeti funkciju predsednice Suda nakon završetka mandata aktuelne predsednice Suda Arte Rama-Hajrizi, 26. juna 2021. godine.
9. Dana 31 maja 2021. godine, predsednica Suda, Arta Rama-Hajrizi, je odlukom br. KK 160/21 odredila da sudija Gresa Caka-Nimani bude imenovana za predsedavajuću u Većima za razmatranje u slučajevima gde je imenovana za članicu Veća, uključujući i trenutni slučaj.

10. Dana 26. juna 2021. godine, na osnovu stava 4, pravila 12 Poslovnika o radu i odluke Suda br. KK-SP 71-2/21, sudija Gresa Caka-Nimani je preuzela dužnost predsednice Suda, dok je na osnovu tačke 1.1 stava 1, člana 8. (Istek mandata sudije) Zakona, predsednica Arta Rama-Hajrizi okončala mandat predsednice i sudije Ustavnog suda.
11. Dana 28. juna 2021. godine, predsednica Suda, Gresa Caka-Nimani, je donela odluku Nr.K.SH.KI184/20, zamenjujući prethodnu predsednicu Artu Rama-Hajrizi kao člana Veću za razmatranje sa sudijom Nexhmi Rexhepi.
12. Dana 7. oktobra 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

13. Podnosilac zahteva po šesti put podnosi zahtev pred Sudom.

Činjenice u vezi sa prvim zahtevom, KI82/16

14. Dana 24. maja 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu zahtev KI82/16, kojim je tražio ocenu ustavnosti odluke Vrhovnog suda Pml. br. 13/2016 od 13. novembra 2016. godine, kojom su navodno povređena njegova prava zagarantovana članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 27. [Zabrana mučenja, surovog, neljudskog ili ponižavajućeg postupanja], 29 [Pravo na slobodu i sigurnost], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava.
15. Dana 1. marta 2017. godine, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti kojim je zahtev podnosioca proglašen očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama, zbog toga što isti nije potkrepio svoje tvrdnje o povredi ljudskih prava i osnovnih sloboda zagarantovanih Ustavom.

Činjenice u vezi sa drugim zahtevom, KI50/18

16. Dana 30. marta 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev KI50/2018, kojim je osporavao ustavnost rešenja Vrhovnog suda Pml. br. 110/2017 od 13. novembra 2017. godine, navodeći da su redovni sudovi, odbijanjem njegovih zahteva za preispitivanje krivičnog postupka, povredili član 30. [Prava optuženog], stav 3 Ustava, *"jer mu je uskraćeno pravo da mu se obezbedi zaštita i mogućnost da ospori izjave svedoka i dokaze koji ga terete"*, kao i povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], stavovi 1 i 2 Ustava sa tvrdnjom *"da mu je onemogućeno učešće na sednici veća Apelacionog suda"*.
17. Dana 16. januara 2019. godine, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti nakon što je utvrdio da navodi podnosioca zahteva, u vezi sa odbijanjem njegovog zahteva za preispitivanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, kao takvi, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom, s obzirom na to da se član 31. Ustava u vezi sa članom 6. Konvencije, ne primenjuje u takvim slučajevima.

Činjenice u vezi sa trećim zahtevom, KI186/18

18. Dana 30. marta 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev KI186/2018, kojim je osporavao ustavnost rešenja Vrhovnog suda Pml. br. 168/2018 od 3. avgusta 2018. godine, navodeći da su redovni sudovi, odbijanjem njegovih zahteva za preispitivanje krivičnog postupka, povredili član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava zbog toga što mu je onemogućeno da bude prisutan na pretresu Apelacionog suda.
19. Dana 8. maja 2019. godine, nakon što je ocenio okolnosti u slučaju, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti i zaključio da se član 6. Konvencije ne primenjuje na postupke za preispitivanje određenog krivičnog slučaja. Iz tog razloga, Sud je smatrao da navodi podnosioca zahteva u vezi sa odbijanjem njegovog zahteva za preispitivanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, kao takvi, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom. Shodno tome, Sud je zaključio da je zahtev podnosioca, u skladu sa pravilom 39· (3) (b) Poslovnika, neprihvatljiv.

Činjenice u vezi sa četvrtim zahtevom, KI96/19

20. Dana 12. juna 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev KI96/19, putem kojeg je osporio ustavnost Rešenja Vrhovnog Suda, Pzd. br. 8/2019, od 5. februara 2019. godine, sa navodom da Vrhovni Sud, time što je odbio njegov zahtev za ponovno razmatranje krivičnog postupka, počinio povrede člana 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, zbog toga što nije uzeo u obzir olakšavajuće činjenice i okolnosti u vezi sa ublažavanjem kazne.
21. Dana 8. oktobra 2019. godine, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti i došao je do zaključka da se član 6. Konvencije ne primenjuje na postupke za preispitivanje određenog krivičnog slučaja. Iz tog razloga, Sud je smatrao da navodi podnosioca zahteva u vezi sa odbijanjem njegovog zahteva za preispitivanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, kao takvi, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom. Shodno tome, Sud je zaključio da je zahtev podnosioca, u skladu sa pravilom 39· (3) (b) Poslovnika, neprihvatljiv.

Činjenice u vezi sa petim zahtevom KI35/20

22. Dana 5. juna 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo pred Osnovnim Sudom u Mitrovici zahtev za vanrednim ublažavanjem kazne, a protiv presude Osnovnog suda u Mitrovici, P. br. 42/2014, od 12. februara 2015. godine, koja je bila potvrđena od strane Apelacionog Suda Presudom PAKR br. 230/15, od 7. septembra 2015. godine i koja je bila izmenjena samo u delu koji se tiče kazne, izričući podnosiocu zahteva jednu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina.
23. Dana 22. jula 2020. godine, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti i došao je do zaključka da navodi podnosioca zahteva u vezi sa odbijanjem njegovog zahteva za vanredno ublažavanje kazne od strane redovnih sudova, kao takvi, nisu,

- i. u vezi sa tvrdnjama o povredi člana 31 [Pravo na Pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom;
- ii. u vezi sa tvrdnjama o povredama članova 21.4, 24.1, 33.4, 54 i 55.5 Ustava, po Ustavnim osnovama se treba proglasiti takođe neprihvatljivim kao očigledno neosnovan, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o Radu.

Shodno tome, Sud je zaključio da je zahtev podnosioca, u skladu sa pravilom 39 (2) I (3) (b) Poslovnika, neprihvatljiv.

Činjenice u vezi sa sadašnjim zahtevom KI184/20

24. Dana 13. avgusta 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo pred Osnovnim Sudom u Mitrovici zahtev za vanrednim ublažavanjem kazne, a protiv presude Osnovnog suda u Mitrovici, P. br. 42/2014, od 12. februara 2015. godine, koja je bila potvrđena od strane Apelacionog Suda Presudom PAKR br. 230/15, od 7. septembra 2015. godine i koja je bila izmenjena samo u delu koji se tiče kazne, izričući podnosiocu zahteva jednu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina.
25. Dana 3. septembra 2020. godine, Osnovni sud u Mitrovici je zahtev podnosioca zahteva prosledio Vrhovnom Sudu radi donošenja odluke, sa predlogom da se zahtev za vanredno ublažavanje kazne odbije. Takođe, dana 11. septembra 2020. godine, Državni Tužilac je predložio Vrhovnom Sudu da se zahtev podnosioca zahteva odbije.
26. Dana 24. septembra 2020. godine, Vrhovni Sud je Rešenjem Pzd. br. 61/2020, odbio kao neosnovan zahtev za vanredno ublažavanje kazne, sa obrazloženjem da: *"... Odredbom člana 429 ZKPK-a predviđeno je da se ublažavanje kazne izrečene pravosnažnom presudom dozvoli kada se pojave okolnosti koje nisu postojale u vreme kada je doneta presuda ili kada sud nije znao za njih iako su postojale, a koje bi jasno dovele do izricanja blaže kazne. (...) Navodi osuđenog izraženi zahtevu ne mogu da imaju uticaja na vanredno ublažavanje kazne. Jer činjenica koju je predstavio osuđeni u zahtevu nije okolnost koja utiče na vanredno ublažavanje kazne, jer je krivično delo seksualno zlostavljanje dece mlađe od 16 godina uvršteno u poglavlje XX novog Krivičnog zakonika. S druge strane nema uticaja na njegov status eventualna promena zakona pošto je suđeni prethodno osuđen pravosnažnom presudom i ovo ne predstavlja pravni osnov za podnošenje ovog pravnog leka. S toga, okolnost na koju se poziva osuđeni u zahtevu je pogrešna percepcija ili tumačenje osuđenog i okolnosti nisu takve prirode da bi uticale na ublažavanje kazne niti se mogu okarakterisati kao okolnosti koje opravdavaju izricanje blaže kazne. S toga okolnosti koje su navedene u zahtevu za vanredno ublažavanje kazne nemaju karakter okolnosti iz odredbe člana 429 ZKPK-a, koje bi bile osnov za prihvatanje zahteva."*

Navodi podnosioca zahteva

27. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni Sud, osporenim rešenjem, povredio njegova prava koja su zagantovana članovima 1., 3., 7., 24., 29., 32., 33., 54., 102. i 125. Ustava kao i članom 1. Protokola br. 12 Konvencije.
28. Podnosilac se uopšteno žali da je obrazloženje osporenog rešenja u potpunoj suprotnosti sa primenjivim zakonima Kosova u njegovom slučaju, jer Vrhovni sud nije primenio povoljniji zakon prilikom odlučivanja u njegovom slučaju, navodeći, *“delo Seksualna zloupotreba lica mlađa od šestnaest godina, naročito u okolnostima prekida krivičnog postupka za optužbu – delo silovanje, [...] i proglašenja krivim za krivično delo pokušaj omogućavanja prostitucije iz člana 201. KZK, ne može uopšte da se inkorporiše u Glavu XX novog Zakonika (br. 06/L – 074) [...] Rešenje Vrhovnog suda Republike Kosovo, PZD. br. 61/2020 od 24.09.2020. god., sa protiv zakonitim obrazloženjem potpuno osporava sve zakonske odredbe gore navedenih članova i prouzrokuje grubo kršenje – povredu prava i osnovnih sloboda navedenih na početku (članovi 1., ... 125.) Ustava Republike Kosovo kao i većinu njih koje garantuje Evropska konvencija kao i njeni protokoli za ljudska prava i osnovne slobode.”*
29. On dalje navodi da je neizvršenje nekih pravnih odredbi ZKPRK i KZRK-a, kao člana 3 [Primena povoljnijeg zakona] od strane Vrhovnog Suda, dovela do povrede njegovih prava i osnovnih sloboda koje su zagantovane Ustavom.
30. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda:
- “ 1. Da poništi rešenje PZD. br. 61/2020 od 24.09.2020. god. Vrhovnog suda kojom je odbio zahtev za vanredno ublažavanje kazne, koji je podnet 13.08.2019. god. i stvar (zahtev) da vrati Vrhovnom sudu Republike Kosovo na zakonsko ponovno razmatranje – odlučivanje, ili u skladu sa nadležnostima Ustavnog suda;
2. Da preinači presudu PAKR. br. 230/2015 Apelacionog suda od 07.09.2015. god., kojom me je pravosnažno osudio za četiri (4) krivična dela (koja su ranije navedena) kaznom zatvora od dvanaest ($12 = 4 + 2 + 2 + 4$) godina i ukupnom kaznom od jedanaest (11) godina zatvora, tako da za krivično delo: *Seksualna zloupotreba lica mlađih od šestnaest godina* (u suprotnosti sa članom 198. 1. KZK), za koje sam osuđen na četiri (4) godina zatvora (pravosnažno), po ovom zahtevu i po zahtevu za vanredno ublažavanje kazne da poništi ovu kaznu (u skladu sa članom 3. 3. KZRK br. 06/L – 074 i sa članom 33. 4. Ustava) – da ublaži ukupnu kaznu od dvanaest (12) na osam (8) ($8 = 0 + 2 + 2 + 4$) godina zatvora, tačnije da odredi ukupnu kaznu od sedam i po (7,5), eventualno sedam (7) godina i jedanaest (11) meseci ukupne kazne zatvora. ”

Prihvatljivost zahteva

31. Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, dalje precizirani Zakonom i predviđeni Poslovníkom o Radu.
32. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

*“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]*

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.

33. Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio kriterijume o prihvatljivosti koji su zatraženi članom 47 [Individualni zahtevi], članom 48 [Tačnost podneska] i članom 49 [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”

34. Što se tiče ispunjenosti ovih uslova o prihvatljivosti, kao što su navedeni iznad, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana i osporava jedan akt javnog organa, odnosno Rešenje Vrhovnog Suda Pzd. br. 61/2021, od 24. septembra 2020. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je precizirao za koja prava i slobode on smatra da su mu povređena, u skladu sa članom 48 Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa zakonskim rokom koji je predviđen u članu 49 Zakona.
35. Međutim, izuzev ovoga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio takođe i uslove o prihvatljivosti koji su propisani u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika o Radu, odnosno u stavovima (2) i (3) (b) pravila 39 Poslovnika o Radu, koji propisuju:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

(3) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim pod sledećim uslovima:

[...]"

(b) kada zahtev nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom;

[...]"

36. Sud prvenstveno objašnjava da se neće baviti ocenom navoda podnosioca zahteva koji su bili predmet razmatranja od strane Suda u slučajevima KI82/16, KI50/18, KI186/18, KI96/19 i KI 35 20. U konkretnom slučaju, Sud podseća da podnosilac zahteva osporava ustavnost osporenog Rešenja Vrhovnog Suda Pzd. br. 61/2020, od 24. septembra 2020. godine, kojim je, po navodima, došlo do povrede njegovih prava koja su zagantovana članovima: 1., 3., 7., 24., 29., 32., 33., 54., 102. i 125. Ustava kao i članom 1. Protokola br. 12 Konvencije.
37. Sud primećuje da je suština tvrdnji podnosioca zahteva povezana sa načinom obrazloženja osporenog Rešenja Vrhovnog suda, navodeći da je obrazloženje koje je dato od istog u potpunoj suprotnosti sa primenjivim zakonima Kosova u njegovom slučaju, jer Vrhovni sud nije primenio povoljniji zakon prilikom odlučivanja u njegovom slučaju.
38. Sud takođe primećuje da je podnosilac u svom zahtevu ne pominje eksplicitno član 31. Ustava i član 6. Konvencije ali iz njegovih navoda se jasno vidi da se suština njegovog zahteva svodi na pogrešno obrazloženje odnosno pogrešnu primenu zakona u obrazloženju datom od strane Vrhovnog suda, što se svodi na povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje, pravo garantovano članom 31. Ustava i članom 6. Konvencije.
39. S tim u vezi, u nastavku, Sud će razmotriti tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa: i. Navodnim o povredi člana 31. Ustava i članom 6. Konvencije zbog pogrešne primeni zakona i ii. Navodnim povredama članova 1., 3., 7., 24., 29., 32., 33., 54., 102. i 125. Ustava kao i članom 1. Protokola br. 12 Konvencije, primenjujući sudsku praksu Evropskog Suda za Ljudska Prava (u daljem tekstu: ESLJP), u skladu sa kojima je Sud, na osnovu člana 53 [Tumačenje odredbi Ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači prava i osnovne slobode koje su zagantovane Ustavom.
- i. *Što se tiče navoda o povredi člana 31 Ustava, u vezi sa članom 6 Konvencije*
40. Sud pre svega podseća da pravo koje je zatraženo od podnosioca zahteva, prvenstveno treba da bude zaštićeno i zagantovano kako Ustavom tako i Konvencijom. Stoga, u okolnostima ovog konkretnog slučaja, Sud će proceniti da li je pravo koje je zatraženo od strane podnosioca zahteva zaštićeno Ustavom i Konvencijom, odnosno da li su član 31 Ustava i član 6 Konvencije, primenljivi u njegovom slučaju.
41. S tim u vezi, Sud podseća da je podnosilac zahteva podneo pred Vrhovnim Sudom "zahtev za vanredno ublažavanje kazne" a putem Osnovnog Suda, na osnovu ZKPRK. U okolnostima ovog slučaja, Sud primećuje da je Vrhovni Sud ocenio samo proceduralne aspekte dozvoljenosti zahteva podnosioca, a nije se dotakao suštine Presude Osnovnog Suda u Mitrovici P. br. 42/2014, od 12.

februara 2015. godine koja je postala pravosnažna Presudom Apelacionog Suda PAKR. br. 220/2015 od 7. septembra 2015. godine.

42. U tom smislu, Sud, pozivajući se i na sudsku praksu Evropskog Suda za Ljudska Prava (u daljem tekstu: ESLjP), podseća da se član 6. Konvencije ne primenjuje na postupke za obnavljanje nekog predmeta i to iz razloga što osoba čija je kazna postala pravosnažna i koja je podnela zahtev za obnavljanje njenog predmeta, tokom tog postupka nije "optužena za krivično delo" u smislu člana 6. Konvencije (vidi slučajeve ESLjP-a *Franz Fischer protiv Austrije*, predstavka br. 27569/02, odluka od 6. maja 2003. godine).
43. U konkretnom slučaju se zahtevom podnosioca za vanredno ublažavanje kazne, koji je podnet Vrhovnom sudu, zapravo traži ponovno otvaranje postupaka okončanih pravosnažnom odlukom u pogledu odluke o kazni. Međutim, kao što se može videti iz obrazloženja Vrhovnog suda, on je odbio kao neosnovan zahtev za vanredno ublažavanje kazne jer je zaključio da isti ne ispunjava zakonske uslove za ponovno otvaranje pravosnažne Presude Osnovnog Suda u Mitrovici P. br. 42/2014, od 12. februara 2015. godine, a u vezi sa odlukom o izricanju kazne.
44. Samim tim, Sud podseća na sudsku praksu ESLjP-a, koja određuje: "*...da član 6 EKLjP-a ne nalazi primenu, sve dok domaće vlasti ne prihvate da ponovo otvore neki postupak, čak i u ovim slučajevima kada je podnosilac zahtev podneo zahtev za ponovno otvaranje postupka na osnovu neke ranije presude Suda kojom je utvrđeno da je bilo povreda Konvencije u vezi sa osporenim postupcima pred domaćim sudovima* (vidi Presudu ESLjP-a *Franz Fischer protiv Austrije*, predstavka br. 37950/97, od 29. maja 2001. godine). Međutim, u tom momentu kada se postupak ponovo otvori ili kada se usvoji vanredno ponovno razmatranje postupka, zaštitni mehanizam iz člana 6 EKLjP-a se primenjuje tokom celog sudskog postupka (vidi Odluku ESLjP-a *Vanyan protiv Rusije*, predstavka 53203/99, od 15. decembra 2005. godine, st. 56–58).
45. Pored toga, Sud podseća da vanredna pravna sredstva kojima se trazi vanredno ublažavanje kazne obično ne impliciraju utvrđivanje "*građanskih prava i obaveza*" ili osnovanosti "*bilo kakve krivične optužbe*" te je, prema tome, član 6. neprimenljiv na njih (vidi, inter alia, *X protiv Austrije*, broj 7761/77, odluka Komisije od 8. maja 1978. godine, , *Hurter protiv Svajcarske*, odluka broj 48111/07 od 15. maja 2012. godine, *Dybeku protiv Albanije*, odluka broj 557/12, stav 30, od 11. marta 2014. godine).
46. U ovom kontekstu, Sud smatra da navodi podnosioca zahteva da je osporenim Rešenjem Vrhovnog Suda [Pzd. br. 61/2020], od 24. septembra 2020. godine, došlo do povrede njegovih prava koja su zagantovana članom 31 Ustava, a u vezi sa članom 6. Konvencije nisu *ratione materia* u skladu sa Ustavom.
 - ii. Što se tiče drugih navoda u vezi sa povredama članova 1., 3., 7., 24., 29., 32., 33., 54., 102. i 125. Ustava kao i članom 1. Protokola br. 12 Konvencije

47. Pored toga, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim rešenjem Vrhovnog Suda povređena njena prava zagarrantovana članovima 1., 3., 7., 24., 29., 32., 33., 54., 102. i 125. Ustava kao i članom 1. Protokola br. 12 Konvencije. U konkretnom slučaju, podnosilac zahteva samo pominje relevantne članove, ali ne razrađuje dodatno kako i zašto je došlo do povrede ovih relevantnih članova Ustava. Povrede ovih članova podnosilac zahteva u osnovi povezuje sa navodnom pogrešnom primenom zakona odnosno povredama člana 31. Ustava, članom 6. Konvencije, a ove navode podnosioca zahteva Sud je već ocenio da nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom, vidi predmet Suda KI135/20, podnosilac zahteva: *Hava Behxheti*, rešenje o neprihvatljivosti od 31. decembra 2020. godine, stav 54).
48. Sud podseća da je dosledno isticao da samo pozivanje na članove Ustave i Konvencije i njihovo pominjanje nije dovoljno da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva treba da obezbede obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi predmet Suda KI175/20, podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 81, vidi predmet Suda KI166/20, citiran gore, stav 51). Stoga, Sud, u odnosu na ove navode, u skladu sa svojom praksom, proglašava zahtev podnosioca očigledno neosnovanim i samim tim neprihvatljivim.
49. Stoga, Sud zaključuje da navodi podnosioca zahteva o povredi članova 1., 3., 7., 24., 29., 32., 33., 54., 102. i 125. Ustava kao i članom 1. Protokola br. 12 Konvencije, trebaju se proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovanu jer se ovi navodi kvalifikuju se kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii) „nepotkrepljeni ili ne obrazloženi“ navodi jer je podnosilac zahteva nije dokazala i nije dovoljno potkrepila svoje navode u vezi sa povredama njegovih prava već je jednostavno naveo jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene, Prema tome, isti su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.

Zaključak

50. Sud, na osnovu gore navedenog, zaključuje da zahtev podnosioca zahteva:
- i. u vezi sa tvrdnjama o povredi člana 31 [Pravo na Pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom;
 - ii. u vezi sa tvrdnjama o povredama članova 1., 3., 7., 24., 29., 32., 33., 54., 102. i 125. Ustava kao i članom 1. Protokola br. 12, po Ustavnim osnovama se treba proglasiti takođe neprihvatljivim kao očigledno neosnovan, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o Radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni Sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20 Zakona i pravilom 39 (2) i (3) (b), kao i pravilom 59 (2) Poslovnika o Radu, na sednici koja je održana dana 7. oktobra 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi Peci

Predsednica Ustavnog Suda

Gresa Caka Nimani